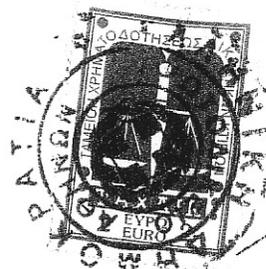

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Αριθμός Αποφάσεως

685 / 2019

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Χρυσούλα Φιλιππίδου, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών και από τη Γραμματέα Βασιλική Αργυροπούλου.

Συνεδρίασε δημοσίως στο ακροατήριό του στις 16 Οκτωβρίου 2018 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

Του ενάγοντος: ██████████ του ██████████ κατοίκου ██████████ οδός ██████████ ο οποίος εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο από τον πληρεξούσιο Δικηγόρο του Απόστολο Παπακωνσταντίνου, και κατέθεσε προτάσεις.

Του εναγόμενου : Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου με την επωνυμία << ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ >>, που εδρεύει στο Αιγάλεω Αττικής, οδός Αγίου Σπυρίδωνος, όπως νομίμως εκπροσωπείται, ως καθολικού διαδόχου του ήδη καταργηθέντος ΤΕΙ Αθηνών, το οποίο εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο από την πληρεξούσια Δικηγόρο του Βαή Καραφυλλίδου, και κατέθεσε προτάσεις.

Ο ενάγων ζητεί να γίνει δεκτή η από 21-6-2018 αγωγή του, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου με αύξοντα αριθμό εκθέσεως καταθέσεως δικογράφου 60724/1834/2018, η συζήτηση

ο φύλλο της με αριθμό 685/2019 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών - Εργατικών Διαφορών)

της οποίας ορίσθηκε για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι των διαδίκων, αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ.**

Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 648, 649, 669 και 672 του ΑΚ, προκύπτει ότι σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου υπάρχει, όταν οι συμβαλλόμενοι δεν έχουν συμφωνήσει ορισμένη διάρκεια για την παροχή εργασίας, ούτε η χρονική αυτή διάρκεια συνάγεται από το είδος και τον σκοπό της εργασίας. Αντίθετα, η σύμβαση εργασίας είναι ορισμένου χρόνου, όταν συνομολογείται η διάρκεια αυτής μέχρι ορισμένου χρονικού σημείου ή μέχρι την επέλευση ορισμένου μέλλοντος και βεβαίου γεγονότος ή την εκτέλεση ορισμένου έργου, μετά την περάτωση του οποίου ή την επέλευση του βεβαίου γεγονότος ή του χρονικού σημείου παύει να ισχύει αυτοδικαίως. Επομένως, η διάρκεια της συμβάσεως εργασίας ορισμένου χρόνου, είναι σαφώς καθορισμένη είτε γιατί συμφωνήθηκε, ρητά ή σιωπηρά, είτε γιατί προκύπτει από το είδος και τον σκοπό της συμβάσεως εργασίας. Χαρακτηριστικό της συμβάσεως εργασίας ορισμένου χρόνου είναι ότι τα μέρη γνωρίζουν επακριβώς το χρονικό σημείο της λήξης της. Η σύμβαση αυτή παύει αυτοδικαίως σύμφωνα με το άρθρο 669 παρ. 1 του ΑΚ όταν λήξει ο χρόνος για τον οποίον συνομολογήθηκε χωρίς να χρειάζεται καταγγελία

2 ο φύλλο της με αριθμό 685/2019 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών - Εργατικών Διαφορών)

της και καταβολή αποζημίωσης. Εξάλλου, ο χαρακτηρισμός μιας σχέσεως ως συμβάσεως έργου ή εξαρτημένης ή ανεξάρτητης εργασίας ορισμένου ή αορίστου χρόνου δεν εξαρτάται από τον χαρακτηρισμό που δίνουν σ' αυτήν οι δικαιοπρακτούντες ή ο νόμος, διότι ο χαρακτηρισμός αυτός, ως κατ' εξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας, όπως οριοθετείται από τις διατάξεις των άρθρων 26 παρ. 3 και 87 παρ. 2 του Συντάγματος, ανήκει στο Δικαστήριο, το οποίο, αξιολογώντας τα πραγματικά περιστατικά που εκτίθενται στο δικόγραφο της αγωγής και εφόσον στην συνέχεια προκύψουν και κατά την αποδεικτική διαδικασία, προσδίδει τον ακριβή (ορθό) νομικό χαρακτηρισμό στην σύμβαση. Η δυνατότητα του ορθού χαρακτηρισμού από το Δικαστήριο της έννομης σχέσεως ως συμβάσεως έργου ή εργασίας ορισμένου ή αορίστου χρόνου δεν αποκλείεται στις εργασιακές σχέσεις του δημοσίου (και του ευρύτερου δημόσιου τομέα) (Ολ. Α.Π. 18/2006). Περαιτέρω, η Οδηγία 1999/70/EK του Συμβουλίου της 28-6-1999 (που δημοσιεύθηκε την 10-7-1999 στην Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και άρχισε να ισχύει από 10-7-2001) έχει ως σκοπό την αποτροπή της κατάχρησης σύναψης διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου με την λήψη από τα κράτη μέλη, όταν δεν υπάρχουν ισοδύναμα μέτρα για την πρόληψη των καταχρήσεων, συγκεκριμένων μέτρων προσαρμογής (ρήτρα 5 του παραρτήματος αυτής). Η Οδηγία αυτή, ως κανόνας παραγώγου δικαίου, όπως προκύπτει από το περιεχόμενό της, δεν περιέχει κανόνες κοινοτικού δικαίου σαφείς και ορισμένους, δεκτικούς απευθείας εφαρμογής στην ελληνική έννομη τάξη, δηλαδή δεν είναι αιρέσεις ή περιθώρια επιλογής από τον εθνικό νομοθέτη. Ως εκ τούτου η ισχύς της εκτείνεται μόνο κατά του κράτους μέλους που παρέλειψε να την καταστήσει "εθνικό δίκαιο" και των αντίστοιχων κρατικών φορέων και δεν εκτείνεται και στις μεταξύ των ιδιωτών σχέσεις, είναι δηλαδή κάθετη και όχι οριζόντια. Η οριζόντια ισχύς αυτής

2 ο φύλλο της με αριθμό 685/2019 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών - Εργατικών Διαφορών)

ολοκληρώνεται μόνο με την έκδοση πράξης του εθνικού νομοθέτη που μετατρέπει την οδηγία σε κανόνα του εσωτερικού δικαίου (Ολ. Α.Π. 31/2009, 19, 20/2007, 23/1998, ΑΠ 312/2017, ΑΠ. 1577/2012) και η προκειμένη ενσωματώθηκε στην ελληνική έννομη τάξη με τα Π.Δ/ματα 81/2003 και 164/2004, το τελευταίο εκ των οποίων εφαρμόζεται στους εργαζομένους με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου στο δημόσιο τομέα, η ισχύς τους δε άρχισε από τη δημοσίευσή τους στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως την 2-4-2003 και 19-7-2004 αντίστοιχα (Α.Π. 1577/2012). Ανεξάρτητα από την Οδηγία αυτή, στην ελληνική έννομη τάξη η διασφάλιση των εργαζομένων από την καταστρατήγηση των δικαιωμάτων τους, με την προσηματική επιλογή της συμβάσεως έργου ή εργασίας ορισμένου αντί αορίστου χρόνου, αντιμετωπιζόταν με το άρθρο 8 παρ. 3 του Νόμου 2112/1920 (σε συνδυασμό με τα άρθρα 281, 671 του ΑΚ, 25 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος), το οποίο εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου, ανεξάρτητα αν έχουν συναφθεί στον ιδιωτικό ή δημόσιο τομέα και ορίζει ότι οι διατάξεις του νόμου αυτού εφαρμόζονται και επί συμβάσεων εργασίας με ορισμένη χρονική διάρκεια, αν ο καθορισμός της διάρκειας αυτής δεν δικαιολογείται από την φύση της συμβάσεως, αλλά τέθηκε σκόπιμα προς καταστρατήγηση των διατάξεων του ίδιου νόμου περί υποχρεωτικής καταγγελίας της υπαλληλικής συμβάσεως. Η διάταξη αυτή, ενώ αναφέρεται στην προστασία των εργαζομένων από τη μη τήρηση εκ μέρους του εργοδότη των τυπικών όρων που επιβάλλει κατά την απόλυση ο νόμος 2112/1920, αξιοποιήθηκε γενικότερα για τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό των συμβάσεων εργασίας ως ορισμένης ή αόριστης χρονικής διάρκειας, με πληρέστερη μάλιστα προστασία έναντι εκείνης της μεταγενέστερης ως άνω κοινοτικής Οδηγίας, εφόσον πρόκειται για διαδοχικές συμβάσεις έργου ή εργασίας ορισμένου χρόνου που καλύπτουν πραγματικά πάγιες και όχι πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες

ανάγκες της υπηρεσίας και τούτο διότι ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός ορισμένης σχέσεως, κατά την προαναφερθείσα έννοια, και δη της συμβάσεως έργου ή εργασίας ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου, αποτελεί κατ' εξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας των Δικαστηρίων, ανεξάρτητα από τον εκ του νόμου χαρακτηρισμό της συμβατικής σχέσεως ως ορισμένου χρόνου (Α.Ε.Δ. 3/2001, Ολ. Α.Π. 6/2001, 7 και 8/2011), χωρίς παράλληλα ο ορθός αυτός νομικός χαρακτηρισμός εκ μέρους του Δικαστηρίου, όταν συντρέχουν οι προαναφερθείσες ουσιαστικές προϋποθέσεις των καλυπτομένων αναγκών, να συνιστά ανεπίτρεπτη "μετατροπή" του ισχύοντος νομικού καθεστώτος απασχόλησης από ορισμένου χρόνου σε αορίστου (Ολ. Α.Π. 18/2006). Εξάλλου, κατά το άρθρο 19 παρ. 1 εδ. α και 1 εδ. β του Νόμου 1408/1983, για την κάλυψη διδακτικών, ερευνητικών ή άλλων επιστημονικών αναγκών των Τ.Ε.Ι. μπορεί να προσλαμβάνεται εκπαιδευτικό προσωπικό με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου, η οποία μπορεί να διαρκεί μέχρι ένα ακαδημαϊκό έτος και να ανανεώνεται μέχρι δύο ακόμη ακαδημαϊκά έτη. Η ενδεχόμενη απασχόληση του προσωπικού αυτού για ένα ή περισσότερα εξάμηνα στο ίδιο ή άλλο Τ.Ε.Ι. σε καμία περίπτωση δεν δημιουργεί δικαίωμα μετατροπής της συμβάσεως σε αορίστου χρόνου ή άλλα δικαιώματα, που δεν προβλέπονται από το νόμο αυτό, έναντι του Τ.Ε.Ι. ή του Δημοσίου. Συνάγεται, περαιτέρω, από τα προαναφερθέντα, ότι επί διαδοχικών συμβάσεων έργου ή εργασίας ορισμένου χρόνου που καταρτίστηκαν με το Δημόσιο κ.λ.π. πριν την έναρξη ισχύος: 1) της ως άνω Οδηγίας 1999/70/Ε.Κ., 2) των παραγράφων 7 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος, που προστέθηκαν κατά την αναθεώρηση του έτους 2001, ισχύουν από 18-4-2001 (Φ.Ε.Κ. Α' 85/2001) και απαγορεύουν την, ακόμη και από το νόμο, μονιμοποίηση του προσλαμβανομένου ως άνω προσωπικού ή την μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου

χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου ακόμη και σε περίπτωση που οι εργαζόμενοι με συμβάσεις ορισμένου χρόνου καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες του Δημοσίου και, 3) των άρθρων 5 και 11 του Π.Δ/τος 164/2004, που άρχισε να ισχύει από 19-7-2004 και διαγράφει τις προϋποθέσεις μετατροπής των, κατά την έναρξη της ισχύος του, ενεργών συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε αορίστου χρόνου, συνεχίζουν δε και είναι ενεργές κατά τον χρόνο έναρξης της ισχύος τους και μετά ταύτα και καλύπτουν κατά την φύση τους πάγιες και διαρκείς ανάγκες, δεν εφαρμόζονται οι ως άνω διατάξεις, διότι αυτές (συμβάσεις έργου ή εργασίας) είχαν προσλάβει ήδη κατά τον χρόνο που εκτείνεται η έννομη σχέση και το αντικείμενό της, δηλαδή και πριν την έναρξη ισχύος των ως άνω συνταγματικών και άλλων διατάξεων, τον χαρακτήρα της συμβάσεως αορίστου χρόνου, κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό, παρά την τυχόν απαγόρευση από το νόμο της σύναψής τους ως τέτοιων (αορίστου χρόνου), τον οποίον διατηρούν και μετά ταύτα, δηλαδή και μετά την έναρξη ισχύος των πιο πάνω διατάξεων, ως ενιαίες πλέον συμβάσεις αορίστου χρόνου (Ολ. Α.Π. 7 και 8/2011). Ενόψει όλων των ανωτέρω, αν η πρόσληψη του προσωπικού του Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, με την επωνυμία "ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΙΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ (Τ.Ε.Ι.) ..." με διαδοχικές συμβάσεις, διαρκώς ανανεούμενες, που καταρτίσθηκαν πριν την ισχύ των ως άνω συνταγματικών και άλλων διατάξεων, έγινε προσχηματικά, με συμβάσεις ορισμένου χρόνου, στην πραγματικότητα όμως για την κάλυψη πάγιων και διαρκών αναγκών, η άσκηση του διευθυντικού αυτού δικαιώματος ως εργοδότη εκ μέρους των οργάνων του γίνεται προς καταστράτηγηση των από το άρθρο 8 παρ. 1 του Νόμου 2112/1920 δικαιωμάτων των εργαζομένων, που απορρέουν από τις διατάξεις για την υποχρεωτική καταγγελία της υπαλληλικής συμβάσεως (με την έννοιά τους που προαναφέρθηκαν), κατά προφανή υπέρβαση από μέρους του εργοδότη των ορίων που επιβάλλουν η καλή

4 ο φύλλο της με αριθμό 685/2019 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών - Εργατικών Διαφορών)

πιστη ή τα χρηστά ήθη η ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του διευθυντικού αυτού δικαιώματος και ως εκ τούτου είναι καταχρηστική (άρθρο 281 του Α.Κ.), ακόμη και αν, κατά την πρόσληψη ή την κατάρτιση των συμβάσεων, παραβιάστηκαν οι διατάξεις της κείμενης νομοθεσίας, που διέπει την πρόσληψη ή την κατάρτιση της συμβάσεως, των Π.Υ.Σ. (Φ.Ε.Κ. 115 Α') και 55/98 (Φ.Ε.Κ. 292 Α'), καθώς και οι διατάξεις του άρθρου 21 του Νόμου 2190/1994 (Φ.Ε.Κ. 28 Α'), του άρθρου 6 του Νόμου 2527/1997 και του άρθρου 19 παρ. 1 εδ. α και 1 εδ. β του Νόμου 1404/1983 (ΑΠ 312/2017, ΑΠ 915/2017, ΑΠ 1106/2017, ΑΠ 1678/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, ο ενάγων με το δικόγραφο της υπό κρίση αγωγή του, κατά την προσήκουσα εκτίμηση του δικογράφου του από το Δικαστήριο, εκθέτει συνοπτικά ότι εργάζεται ως επιστημονικός/εργαστηριακός συνεργάτης στο εναγόμενο Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου, όπως αυτό προέκυψε από τη συγχώνευση του Τεχνολογικού Εκπαιδευτικού Ιδρύματος Αθηνών και του Τεχνολογικού Εκπαιδευτικού Ιδρύματος Πειραιώς, δυνάμει αλληπάλληλων και συνεχόμενων συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, η πρώτη εκ των οποίων συνήφθη στις 27-9-1993 με το πρώην ΤΕΙ Αθηνών, ενώ η τελευταία εξ αυτών (συμβάσεων) φέρει ως τυπική ημερομηνία λήξης την 13^η-7-2018, ως ειδικότερα εκτίθεται. Ότι η σύναψη των παραπάνω συμβάσεων ορισμένου χρόνου, στο πλαίσιο των οποίων ο ενάγων παρείχε ανελλιπώς τις υπηρεσίες του υπό τις οδηγίες και εντολές των εκπροσώπων του εναγομένου, εργαζόμενος με όρους αντίστοιχους των μονίμων εργαζομένων του εναγομένου με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, υπέκρυπτε στην πραγματικότητα μία ενιαία σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου. Ότι, ειδικότερα, προσχηματικά, αφού δεν συντρέχει προς τούτο αντικειμενικός λόγος, χαρακτηρίστηκαν από το εναγόμενο οι επίμαχες

4 ο φύλλο της με αριθμό 684/2019 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών - Εργατικών Διαφορών)

αλληπάλληλες συμβάσεις ως ορισμένου χρόνου για την κάλυψη δήθεν πρόσκαιρων εκπαιδευτικών αναγκών του, ενώ στην πραγματικότητα αυτός κάλυπτε κατά τα ανωτέρω διαλαμβανόμενα από την αρχική του πρόσληψη και μέχρι και το χρόνο έγερσης της υπό κρίση αγωγής, πάγιες, διαρκείς και μόνιμες διδακτικές ανάγκες του εναγομένου. Με βάση αυτά τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά, ο ενάγων, ζητεί, κατ' ορθή εκτίμηση των αιτημάτων του από το Δικαστήριο, επικαλούμενος άμεσο έννομο συμφέρον, με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή ως προς τις καταψηφιστικές διατάξεις της, Α] να αναγνωριστεί ότι οι επίδικες συμβάσεις που χαρακτηρίζονται από το εναγόμενο ως συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, αποτελούν μία σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, Β] να υποχρεωθεί το εναγόμενο να αποδέχεται στο μέλλον(και μετά τον χρόνο τυπικής λήξης της σύμβασης εργασίας του στις 13-7-2018) τις προσηκόντως προσφερόμενες υπηρεσίες του, με την απειλή σε βάρος του χρηματικής ποινής 180 ευρώ για κάθε ημέρα παραβίασης της απόφασης που θα εκδοθεί. Τέλος ζητεί να καταδικασθεί το εναγόμενο στην καταβολή της δικαστικής του δαπάνης.

Με το αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση αγωγή παραδεκτά και αρμοδίως φέρεται προς εκδίκαση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου [άρθρα 7, 9, 10, 16 παρ. 2 και 25 παρ. 2 ΚΠολΔ], προκειμένου να συζητηθεί κατά την προκείμενη ειδική διαδικασία των περιουσιακών-εργατικών διαφορών (άρθρα 614 αρ. 3, 621 και 622 ΚΠολΔ)[ως εκ του χρόνου ασκήσεώς της, ήτοι μετά την 1-1-2016, κατά τα οριζόμενα στην παράγραφο 2 του άρθρου ένατου του ν. 4335/2015]. Είναι δε επαρκώς ορισμένη, καθώς περιέχει όλα τα απαιτούμενα κατά νόμο στοιχεία για τη θεμελίωση των ένδικων αξιώσεων, και νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 648 επ. 649, 652, 653, 655, 656 και 669 του ΑΚ, σε συνδυασμό με τα άρθρα 1,

ο φύλλο της με αριθμό 685/2019 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών - Εργατικών Διαφορών)

3, 6, 8 παρ. 3 του Ν. 2112/1920, σε συνδυασμό με τα οριζόμενα στις διατάξεις των άρθρων 281, 671 ΑΚ, 25 παρ. 1 και 3 και 103 παρ. 2 και 3 του Συντάγματος, στις αναφερόμενες στη μείζονα σκέψη της παρούσας διατάξεις, καθώς και σε εκείνες των άρθρων 68, 70, 907 και 176 ΚΠολΔ. Σημειώνεται, ωστόσο, ότι απορριπτέο ως μη νόμιμο, τυγχάνει το παρεπόμενο αίτημα περί απειλής σε βάρος του εναγόμενου χρηματικής ποινής 180 ευρώ για κάθε ημέρα άρνησής της να αποδέχεται τις υπηρεσίες του ενάγοντος, καθόσον για την εκτέλεση απόφασης που υποχρεώνει τον εργοδότη να απασχολεί πραγματικά τον εργαζόμενο, όταν η απόλυση του τελευταίου κριθεί άκυρη, δεν εφαρμόζεται η διάταξη του άρθρου 947 ΚΠολΔ, η οποία προϋποθέτει υποχρέωση παράλειψης ή ανοχής πράξης εκ μέρους του οφειλέτη, όπως, αντίθετα, αβάσιμα υπολαμβάνει ο ενάγων, αλλά το άρθρο 946 ΚΠολΔ, το οποίο, όμως, προβλέπει καταδίκη του εργοδότη - εναγομένου για την περίπτωση άρνησης να απασχολήσει τον εργαζόμενο σε εφάπαξ χρηματική ποινή έως 50.000 ευρώ υπέρ του τελευταίου και όχι σε χρηματική ποινή για κάθε ημέρα άρνησης, όπως, αντίθετα, προβλέπεται στη διάταξη του άρθρου 947 ΚΠολΔ, με την επισήμανση ότι σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 946 ΚΠολΔ η χρηματική ποινή απαγγέλλεται και δεν απειλείται, όπως προβλέπει, αντίθετα, η διάταξη του άρθρου 947 ΚΠολΔ, οπότε απαιτείται δεύτερη απόφαση περί βεβαίωσης της παράβασης και καταδίκης του εναγόμενου σε καταβολή της χρηματικής ποινής (βλ ΑΠ 1167/1999, ΜΠΡ ΘΕΣΣ 10675/2018 και 19673/2013 άπασες δημοσιευθείσες στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Επομένως, η αγωγή κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, χωρίς να απαιτείται για το αντικείμενο συζήτησής της κα καταβολή τέλους δικαστικού ενσήμου.

Από την εκτίμηση όλων ανεξαιρέτως των εγγράφων που οι διάδικοι προσκομίζουν νομίμως μετ' επικλήσεως [καθώς ουδείς εξ αυτών

Σο φύλλο της με αριθμό Ε 85/2019 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών - Εργατικών Διαφορών)

επιμελήθηκε της εξέτασης μαρτύρων], εκ των οποίων άλλα προσάγονται για άμεση απόδειξη και άλλα για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, αποδείχθηκαν κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Το εναγόμενο, ιδρύθηκε με το ν. 4521/2018 ως Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου, προέκυψε δε από τη συγχώνευση δια απορροφήσεως του Τεχνολογικού Εκπαιδευτικού Ιδρύματος Αθηνών και του Τεχνολογικού Εκπαιδευτικού Ιδρύματος Πειραιώς, υπεισήλθε δε αυτοδικαίως σε όλα τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των δύο ως άνω συγχωνευόμενων Ιδρυμάτων (άρθρο 1 παρ. 2 του ν. 4521/2018). Το πρώην Τεχνολογικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα Αθηνών, προσέλαβε τον ενάγοντα ως επιστημονικό -εργαστηριακό συνεργάτη(Επίκουρο Καθηγητή) με διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου για την κάλυψη δήθεν πρόσκαιρων εκπαιδευτικών αναγκών του, ενώ στην πραγματικότητα αυτός κάλυπτε, ως κατωτέρω εκτίθεται, από την αρχική του πρόσληψη μέχρι και σήμερα, πάγιες και διαρκείς και μόνιμες διδακτικές ανάγκες του εναγομένου, και συγκεκριμένα στο Τμήμα Διακοσμητικής της Σχολής Γραφικών Τεχνών & Καλλιτεχνικών Σπουδών. Ειδικότερα, όπως αποδεικνύεται από τη με αριθμό πρωτοκόλλου 18/4527/4-6-2018 βεβαίωση προϋπηρεσίας της Γενικής Δ/σης Ακαδημαϊκών & Διοικητικών Υποθέσεων, Φοιτητικής Μέριμνας, Δ/ση Διοικητικού Πανεπιστημιούπολη 1, του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, ο ενάγων συνήψε το πρώτον με το ΤΕΙ Αθηνών στις 29-11-1993, σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου εκτάκτου εκπαιδευτικού προσωπικού, δυνάμει της οποίας του ανατέθηκε διδακτικό έργο για το διδακτικό έτος 1993-1994, στο Τμήμα Διακοσμητικής της Σχολής γραφικών τεχνών & Καλλιτεχνικών Σπουδών, η οποία (σύμβαση) έληξε στις 5-7-1994. Ακολούθως συνάφθηκαν για τα επόμενα διδακτικά έτη οι εξής συμβάσεις : από 3-10-1994 έως 5-7-1995 (διδακτικό έτος 1994-1995), από 18-10-1995 έως

ο φύλλο της με αριθμό 689/2019 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών - Εργατικών Διαφορών)

1-3-1996 και από 26-3-1996 έως 5-7-1996 (διδακτικό έτος 1995-1996), από 4-11-1996 έως 2-3-1997 και από 3-3-1997 έως 5-7-1997 (διδακτικό έτος 1996-1997), από 13-10-1997 έως 20-2-1998 και από 2-3-1998 έως 5-7-1998 (διδακτικό έτος 1997-1998), από 5-10-1998 έως 5-7-1999 (διδακτικό έτος 1998-1999), από 1-11-1999 έως 5-7-2000 (διδακτικό έτος 1999-2000), από 2-10-2000 έως 5-7-2001 (διδακτικό έτος 2000-2001), από 1-10-2001 έως 5-7-2002 (διδακτικό έτος 2001-2002), από 23-9-2002 έως 5-7-2003(διδακτικό έτος 2002-2003), από 22-10-2003 έως 5-7-2004 (διδακτικό έτος 2003-2004), από 22-10-2004 έως 25-2-2005, από 26-2-2005 έως 5-7-2005(διδακτικό έτος 2004-2005) και ακολούθως ακολούθησαν αλληπάλληλες διαδοχικές συμβάσεις, συνεχώς ανανεωνόμενες καθόλα τα διδακτικά έτη, με τελευταία λήγουσα τυπικά την 13-7-2018. Συνεπώς, εφόσον οι επίμαχες διαδοχικές σχέσεις εργασίας του ενάγοντος, καταρτίστηκαν προ της 18.04.2001, μπορούσαν κατά τα διαλαμβανόμενα στη νομική σκέψη της παρούσας, να προσλάβουν, ενιαία κατά το χρόνο που εκτείνεται η ένδικη έννομη σχέση και το αντικείμενό της, το χαρακτήρα της σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου, κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό, εφόσον όπως αποδείχθηκε ο ενάγων κάλυπτε μόνιμες και διαρκείς ανάγκες του εναγομένου. Και τούτο, διότι κατά την κρίση του Δικαστηρίου, ο καθορισμός του είδους των ως άνω συμβάσεων ως ορισμένου χρόνου, εξακολουθητικά δεν δικαιολογείται από τη φύση τους, αλλά τέθηκε προς καταστρατήγηση των δικαιωμάτων του ενάγοντος από τη σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου και κατά κατάχρηση του διευθυντικού δικαιώματος του εναγομένου, να ρυθμίζει τη διάρκεια εργασίας του, και ανεξάρτητα από τις ρυθμίσεις της 1999/70 Οδηγίας και των παρ 7 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος, οι οποίες δεν έχουν στην προκειμένη περίπτωση εφαρμογή, παρότι η σχέση εργασίας του ενάγοντος όπως δεν αμφισβητείται από το εναγόμενο,

6 ο φύλλο της με αριθμό 685/2019 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών - Εργατικών Διαφορών)

συνεχιζόταν ακόμη και ήταν ενεργός κατά την προαναφερθείσα έναρξη ισχύος τους. Επιπλέον, όπως αποδεικνύεται οι προαναφερόμενες διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου, οι οποίες διαρκούσαν και κάλυπταν τις διδακτικές ανάγκες του εναγόμενου καθόλο το διδακτικό έτος κάθε φορά, έχουν κατά νόμο συνοχή και χρονική ενότητα μεταξύ τους, καθώς μεσολαβούν διαστήματα μικρότερα των πέντε μηνών μεταξύ τους και μπορούν ως εκ τούτου να χαρακτηριστούν ως μία ενιαία σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου [βλ. ΑΠ 1196/2017, ΑΠ 312/2017, ΑΠ 184/2014, ΑΠ 696/2013 ΑΠ 696/2013, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Συνακόλουθα, ευχερώς προκύπτει ότι η επιλογή από το εναγόμενο του τύπου των ένδικων συμβάσεων ως μέσου πρόσληψης του ενάγοντος, δεν δικαιολογείται στην συγκεκριμένη περίπτωση από κανένα αντικειμενικό λόγο, όπως θα ήταν η ανάγκη κάλυψης πρόσκαιρων ή προσωρινών αναγκών του, απέβη δε για τον τελευταίο (ήτοι τον ενάγοντα) ιδιαίτερος καταχρηστική, αφού επέτρεψε την παροχή της εργασίας του υπό μισθολογικούς και συνταξιοδοτικούς όρους κατά πολύ δυσμενέστερους από εκείνους που κανονικά θα έπρεπε να γίνει η πρόσληψή του για την κάλυψη πάγιων και διαρκών αναγκών του εναγομένου. Κατόπιν των ανωτέρω, οι ως άνω συμβάσεις εργασίας κατ' επίφαση χαρακτηρίστηκαν κατά την σύναψή τους ως συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, ενώ επρόκειτο για σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου για την οποία ισχύουν οι διατάξεις του εργατικού δικαίου. Περαιτέρω, η τελευταία συναφθείσα σύμβαση εργασίας λήγει τυπικά την 13-7-2018, οπότε το εναγόμενο πρέπει ακόμη και μετά το χρόνο αυτό να υποχρεωθεί να απασχολεί πραγματικά τον ενάγοντα στην ίδια ακριβώς θέση και με τους ίδιους ακριβώς όρους και αποδοχές,

Συνακόλουθα, η υπό κρίση αγωγή, πρέπει, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να γίνει δεκτή ως και ουσιαστικά βάσιμη και Α] να

1 ο φύλλο της με αριθμό 685/2019 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών - Εργατικών Διαφορών)

αναγνωριστεί ότι μεταξύ των διαδίκων μερών έχει καταρτιστεί σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου και Β] να υποχρεωθεί το εναγόμενο να απασχολεί τον ενάγοντα στην ίδια θέση με τους ίδιους όρους εργασία και μετά την λήξη της σύμβασης εργασίας του στις 13-7-2018. Τα δικαστικά έξοδα θα πρέπει να συμψηφισθούν εξ ολοκλήρου μεταξύ των διαδίκων, λόγω του δυσερμήνευτου των εφαρμοζομένων διατάξεων στην παρούσα δίκη (άρθρο 179 ΚΠολΔ), ως ορίζεται στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι η σύμβαση που συνδέει τον ενάγοντα με το εναγόμενο, αποτελεί σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ το εναγόμενο να απασχολεί πραγματικά στην ίδια θέση και τους ίδιους όρους εργασίας, τον ενάγοντα, και μετά το χρόνο τυπικής λήξης της σύμβαση εργασίας του στις 13-7-2018.

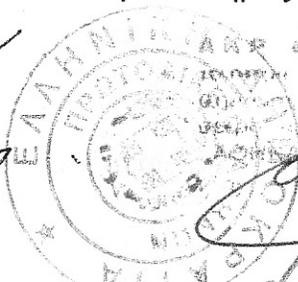
ΚΗΡΥΣΣΕΙ την απόφαση προσωρινά εκτελεστή ως προς την αμέσως ανωτέρω καταψηφιστική της διάταξη.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τη δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στις 20-3-19 σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του στην Αθήνα, χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι ή οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

10 ΑΠΡ. 2019